

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Passio Jesu Christi est ingens liber, in quo anima Christiana addiscere potest omnes suas obligationes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Jesu Christi durissima emolliat corda, quòd illa emolliendo ipsa quoque corroboret & virtutem conferat omnia, pro Christo patiendi; quòdque tandem illa in

propriæ utilitatis admittens societatem, ipsa sancto animet zelo, pro gloria sua & salute animarum, quæ steterunt ipsi sanguine suo, & vitâ suâ.

ARGUMENTUM.

Passio Jesu Christi est ingens liber, in quo anima Christiana addiscere potest omnes suas obligationes.

ARTICULUS III.

ANimus noster æquè suas patitur infirmitates ac corpus nostrum. Una ex periculossimis est hydrops, ipsum insatiabilis sitis crucians tormento. Hydrops corporis credit, se suum invenire solatium bibendo multum; sed id ipsum est, quod infirmum occidit; quando omnes exhauriret fontes, suam non extingueret sitim. Hydrops animi, quo hic urgetur ad replendum se cunctis scientiarum generibus, impelleret ipsum ad devorandos omnes, qui in mundo sunt libros; sed quantò plus suam conatur extinguere sitim, tantò amplius ipsam accendit.

Petrarcha lib.
II. de Remed.
utriusque
fort. dial. 42.

Petrarcha, qui noverat quemdam amicorum suorum summè hanc infirmitate vexatum, vi cuius inhiabat omnis generis codicibus ac libris, sacris & profanis, ut illos saltem in sua coacervaret Bibliotheca, si suo ipsos capite capere non posset, adnititur bonis suis monitis sanare ipsum.

Mi amice, quid facere cogitas? qui ingrederetur domum tuam, nonne crederet, te potius Librarium esse & Bibliopolam, quàm Doctorem? nonne dubitaretur an teneris desiderio sciendi, vel potius nesciendi omnia? an ignoras, quòd si paucorum, eorumque bonorum librorum lectio plurimos ad altam evexit sapientiam, multitudo librorum sine discretionè, sine selectu lectorum, non pauciores deduxerit ad stoliditatem. Ille, qui scire vult omnia, nihil scit, sicut ille, qui per omnis generis discurret vias, nusquam vadit. Divagari velle absque intermissione per mundum, & cuique obviam aliquod dicere verbum, & exin suam prosequi viam, non servit ad faciendum unquam cum aliquo vel amicitiam vel familiaritatem. Sic accidit iis, quibus ardor est legendi omnis generis libros, quorum aperire unum & quasdam ex eo legere lineas, & exin ipsum claudere

Abusus eorum, qui insatiabiles sunt in habendis & legendis omnium generum libris.

dere

dere, ac illorum capere alterum, & sic continuare; hoc nulli bono est, nisi eos vidisse omnes, abs eo, quod perspectus aut cognitus sit vel unicus. Et post plura alia pulchra motiva ipsi proposita, suadet, ut abjectâ multitudine, quæ ipsum opprimat & confundat, bonum aliquem sibi eligat librum, illique intendat. Qui librum unum efficaciter elegisset, inutiliter multos aperit.

O quam verum hoc est, fratres mei, dicebat nobis desuper Spiridion, quam verum est, non opus esse Christiano, nisi unico bono libro, ut doctus evadat & sapiens! dico, sapientior cunctis hominibus, qui sunt in terris. Sed liber hic, quo indiget, non compositus est ab hominibus; conceptus is est in intellectu Dei ab æterno, & consistit nonnisi in unico solo verbo, quod includit in se omnes thesauros scientiæ & sapientiæ Dei. Impressus is est absque aliqua operatione humana, sed per donum Spiritus Sancti, in sinu purissimæ Virginis, quæ illum velut religavit, corporalem atque visibilem reddidit oculis nostris. Qui cum datus nobis esset adeo dives cunctis arcanis Divinitatis ab intus, impressus exinde fuit ab extra characteribus horrendis malitiæ peccati per manus peccatorum.

Hâc fermè ratione explicat S. Hieronymus. S. Hieronymus textum illum Apocalypseos, ubi sanctus Joannes dicit, quod viderit *librum scriptum intus & foris*. Jesus Christus, dicit S. Hieronymus, sed Jesus est liber scriptus intus & foris: ipse secretus est & publicus, apertus est & clausus; visibilis est oculis nostris corporeis ab extra, invisibilis est cunctis nostris luminibus & cognitionibus naturalibus ab intra. Qui legere & comprehendere posset omne id, quod scriptum est intus, nôset omne id, quod Deus novit in infinita amplitudine scientiæ suæ divinæ, & qui attentè legere volet, quod scriptum est foris in innumerabili hoc numero sævissimorum vulnerum, quæ recepit in corpore suo tempore Passionis suæ, cognosceret ex parte infinitam malitiam peccati, quod verus est carnifex, qui ita illum accepit.

Non capiebam, quod mihi dicebatur, peccatum tantam injuriam inferre Deo, ut, quantum in se est, totum destruat ipsum: credebam hoc simplicem tantum esse imaginationem, eò quod non verim Divinitatem esse invulnerabilem. Sed ut veritas hæc manifesta mihi & omnino fieret perspecta, sensibili vestire se voluit corpore. Ah! non amplius modò difficulter credo, quod peccatum modo infinitâ ratione

Uuuu indi-

indigno accipiat Deum in throno Majestatis suæ, quando video, quantâ barbarie & crudelitate accipiat ipsum in throno Crucis suæ. Video, quòd oneret ipsum opprobriis; video, quòd dilaniet ipsum virgis; video, quòd perforet ipsum spicis; video, quòd cooperiat ipsum plagis, quòd ipsum torqueat, quòd ipsum crucifigat, quòdque ipsi tandem cum sanguine suo eripiat vitam; & hæc infert & exhibet omnia propriæ Personæ Dei. Verum est, illud rabiem suam exercere non posse, nisi in solam Humanitatem ipsius, ad destruendum illam. Sed ex hoc cognosco genium & horrendam ipsius malitiam, & clare video, quòd, si posset, non minus faceret propriæ ipsius Divinitati.

Deus semper ostendit odium, quo fertur in peccatum.

Nunquam non ostendit & manifestavit Deus infinitum odium, quo prosequitur peccatum, & quantum ab eo sese æstimet offensum. Ab initio mundi id attestantur milliones Angelorum præcipites acti è fastigio cœlorum in profundum inferni barathrum, ad ardens ibi in sempiternum ob peccatum unicum, quod non consistebat nisi in unica cogitatione superbiæ. Pro unico peccato commisso à primo homine, tota natura humana tractata fuit velut rea; condemnata, ut privaretur in æternum visione Dei, & omnes

homines onerarentur miseris, infirmitatibus, paupertate, infortuniis & omnis generis calamitatibus, toto decursu vitæ suæ. Deducitur id ipsum è diluviis, quæ universam submergunt terram; ex igne cœlesti, qui in cineres & favillas plures redegit civitates; è motibus terræ, qui concusserunt plures illarum, è pestilentiiis, quæ depopulantur Provincias & Regna; è bellis, quæ torrentium in morem, sanguinem effundunt humanum. O Deus! quanto odio prosequeris peccatum, quod tam severè castigas!

Verum hoc nondum est, quod magis luculenter ostendit odium infinitum, quo fertur in peccatum; lege illud in hoc libro scripto foris, JESU CHRISTO CRUCIFIXO. Ecce tibi proprium Filium Dei, quem infinitâ ratione amat; ecce tibi illum, qui tam pretiosus est ipsi, ut centies milleni milliones mundorum respectu ipsius nihili æstimentur ab ipso; melius fuisset, quòd omnia entia creata annihilata fuissent in æternum, quàm quòd tolerasset ipse levissimam, quam sustinuit pœnam. Nihilominus Deus Pater tradit ipsum morti, & morti crudelissimæ ac probrosissimæ, ad demonstrandum nobis magnitudinem odii, quo prosequitur peccatum. Impendat ipse omnia divitiæ suæ sapientiæ lumina, intendat omne divini sui
bra-

Nunquam odium Dei erga peccatum melius apparuit, quàm in Passione JESU Christi.

brachii robur, invenire non poterit medium, ad declarandum magis hominibus horrorem peccati. Videte oculi mei, injuriam, quam peccatum meum infert Majestati Dei, quem adoro; legite illam in hoc libro scripto foris characteribus sanguinis sui; auferte omnes alios mihi libros; & legamus non nisi hunc solum, ipse semper apertus est oculis nostris; legamus, studeamus, profundissime desuper meditemur, addiscemus ex illo, quam fugiendum nobis sit peccatum. Et hæc obligationum nostrarum omnium præcipuarum est una, à qua plurimum dependet salus nostra.

Et quia amor Dei, qui inseparabilis est à vero odio peccati, omnium est prima, principalis, magisque indispensabilis animarum nostrarum obligatio; legite, nunquam videre poteritis illam magis visibilibus, magisque luculentis characteribus impressam, quam in libro hoc scripto foris:

S. Bernardus, *Vulnera hæc loquuntur pro me, quia diligo te.* Omnia ipsius vulnera sunt velut ora aperta, quæ loquuntur tibi adorandi sui sanguinis voce, tibi que dicunt: Ecce magnitudinem amoris mei erga te, penetrantis usque ad intima cordis mei, quod eo nomine teneo apertum, ut demonstrarem tibi illam. Aspice statum, quò redigi volui amore tui, &

in omnibus meis lege vulneribus, quòd verum sit, quòd amem te plus quam propriam vitam meam, & agnosce, quam obligatus sis amare me, plus quam omnes creaturas, & plus quam teipsum.

Asserebas Domine; majorem Amor hic tri- hanc dilectionem nemo habet, umphat de o- quam ut animam suam ponat dio, quis pro amicis suis. Sed quomodo tibi credam, cum videam, te fecisse multò plus, pretiosam vitam & animam tuam ponendo pro inimicis? nunquam odium peccatorum erga te ascendit sublimius, quam quando re ipsa suffixerunt te in Cruce; & nunquam amor tuus erga ipsos triumphavit majori cum splendore, quam quando re ipsa tuum effudisti sanguinem, ad delendum enorme crimen eorum, qui illum effundebant. Videte Angeli cælorum & tabescite præ admiratione; videte astra Firmamenti, accurrite cuncta; adeste omnes mundi populi, videte pugnam amoris & odii, bonitatis infinitæ, & malitiæ infinitæ Dei omnipotentis & execrandissimi peccati, ubi bonitas Dei triumphat de malitia omnium hominum, & amor ipsius transcendit ipsorum odium: *Major D. Thom. 3, p. fuit charitas Christi patientis, quam q. 48. a. 2. malitia crucifigentium.* O Deus! quale sit cor, quod non cedat potentie victoriosi hujus amoris,

Uuuuu 2

ris,

ris, Jesu morientis pro nobis in monte Calvariae.

Vos credere non vultis, dicebat Judæis, quòd solus Deus verus, quem adoratis, sit Pater meus: veniet aliquandò dies, quo videbitis clarè idipsum, quando tanti amoris perficiam opera, ut fassuri sitis ipsi impossibilia illa esse, nisi Deo soli infinità ratione bono; & hoc erit, quando configetis me Cruci: *Cum exaltaveritis Filium hominis, tunc cognoscetis, quia ego sum.* Siquidem, cum summè excreverit malitiæ vestræ abundantia, excrecet quoque desiderium meum & placitum meum effundendi super vos omnem bonitatis meæ & amoris mei munificentiam. Vos exaltabitis me super lignum ignominiae, & ego exaltabo vos supra thronum gloriæ: vos mortem inferetis mihi sævam, & ego vitam vobis conferam beatam; vos separabitis animam meam à corpore meo; & ego uniam animas vestras Deo, qui vera est vita: vos occludetis oculos meos lumini Solis visibilis, & ego aperiam vestros oculos luminoso splendore aternitatis: vos expelletis me è mundo; & ego extraham vos ex inferni abyssò: vos collocabitis me inter duos latrones, ut finiam ibi majori cum opprobrio vitam meam; & ego collocabo vos inter medios cœtus Angelorum, ut ma-

jori cum gloria ibi fruamini dulcore vitæ aternæ; vos perforabitis manus meas clavis, & ego utar illis, ut scribam vos in manibus meis, sicque nunquam obliviscar vestri: vos affigetis pedes meos ligno Crucis; & ego passu gigantæo curram post vos, ut lucrer animas vestras: vos transfigetis caput meum coronâ spineâ, & ego condecorabo caput vestrum coronâ gloriæ; vos irrisoriè dabitis mihi sceptrum ex arundine, & ego manus vestras communiam sceptrò Regni cœlorum. Tandem, vos aperietis mihi venas, ad extrahendum totum è corpore meo sanguinem; sed vos erucere nunquam poteritis è corde meo amorem, quo feror erga vos, nec ardens, quo succendor, desiderium salutis vestræ.

Quando videbitis hæc omnia, Passio Jesu Christi demonstrat, quòd sit Deus. cognoscetis quia ego sum: dicitis enim, impossibile esse omnino alteri, quam infinitæ bonitati Dei, sic vindicare de offensori- bus, & facere, ut superabundet gratia, ubi superabundavit delictum; & super omnia, quando videbitis, quòd sufferens hæc cuncta, id facturus non sim cum tædio, sed cursurus ad Passionem meam cum ardore, velut maximo abreptus desiderio, quod experior in corde meo, tradendi vitam meam temporalem, ut vitam vobis acquiram aternam:

propter

Joan. 8.

Admirabilis
triumphus
bonitatis Jesu
Christi super
malitiam Ju-
dæorum.

Ephes. 2.

propter nimiam charitatem, quâ dilexit nos. Quâ ratione legat anima magnas hasce veritates, quæ plenò meridie videntur clariores, in magno hoc libro foris scripto, quin toto ardenti succendatur desiderio adamandi tam perfectum amorem, sed adamandi illum usque ad tolerandum omnia, & usque ad moriendum amore illius.

Sanctissimus ille Episcopus Angliæ Joannes Fischerus, cuius Hieron. Poll. Hieronymus Pollinus describit vitam, zelum & Martyrium, non adeò procul distitum à diebus nostris; cum acciderit sub Regno Henrici VIII. qui postquam promeruerat gloriosum titulum defensoris Ecclesiæ, infamis ejusdem evasit persecutor. Sanctissimus hic Episcopus, quia subscribere noluerat impio Regis edicto, quo agnosci voluit pro Capite Ecclesiæ, condemnatus est ad mortem, diffuens lacrymis lætitiæ, quando suam intellexit sententiam. Ah! mi Iesu, an dignus ergò sim pati & mori pro te? eamus, absque mora, nec differamus momento: vix incedebat parvo innixus baculo, magnæ suæ senectutis ergò; sed ubi à longè aspexit locum & supplicii sui instrumentum, cor ipsius majori exarsit incendio, novas resumit vires, abjicit baculum, & magnis incedit passibus: *Eja pedes, officium*

agite, parum itineris restat; & exin habebimus coronam. Ne admiremini, sicut omnes fecerunt adstantes; hoc est, quòd absque intermissione legebat in magno hoc libro scripto intus & foris; & ex hoc addidit doctrinam perfecti amoris.

Quando non legeres hic aliud, Iesus Christus nisi horrorem peccati, & infinitum odium, quo prosequendum est; quando hic nil addisceres, nisi magnam amoris, quo fertur in te Iesus, abundantiam, & illius, quem ipsi debes, reciprocationem, hoc abundè sat esset, ut sapientior evaderes cunctis Doctoribus mundi. Sed quæ virtus, quæ perfectio, quæ sanctitas optari potest in Christiano, cujus non legas exempla infinità ratione perfecta in eximio hoc libro? cupis erudiri in obedientia? vide, quid S. Paulus tibi dicat, quòd fuerit obediens usque ad mortem, mortem autem Crucis; erat hoc mandatum, quòd receperat à Patre suo; unde incomparabiliter mavult perdere vitam, quam non implere obedientiam. Aves institui in humilitate, & amore contemptus, ignominiarum, opprobriorum & confusionum? Crux ipsius est cathedra, quò non videtur esse sublatus, nisi ut doceat universum orbem lectionem hanc magnam, quæ omnem confundat superbiam, omnemq; mundi

Uuuuu 3

vani-

vanitatem. Anhelas instrui in patientia? vide, an unicum ex ore ipsius prodeat verbum, nisi quo petat gratiam & indulgentiam pro iis, qui ipsum occidebant. Desideras addiscere paupertatem & exspoliationem omnium bonorum terrestrium? aspice, quomodo moriatur totus nudus in Cruce, vestitus duntaxat vulneribus suis & coopertus torrente sanguinis sui pretiosi, quo amiciebatur velut veste purpureâ. Unico verbo, quamcunque perfectionem exoptare poteris, stude & assiduam nava operam eximio huic libro, & hinc invenies summum omnium virtutum fastigium. Admirabile est, doctrinam hanc, quæ tam sublimis est, scriptam esse in exteriori hujus libri, semper expositam oculis omnium mortalium & simplicissimis quibusque intelligibilem, modò fide non careant & bonâ voluntate.

Sed quid cogitandum est de animabus spiritualibus, quæ mentis oculos satis habent illuminatos, ad legendum id, quod admirabilis hic liber complectitur intus. O Deus! si effari possent, quod ibi contemplantur! abyssus hinc sunt in abyssis, abyssus magnitudinum in abyssis abiectionum; infinita Majestas Dei immortalis immersa profundo nihilo peccatoris castigati à severissima justitia Dei. Quale spe-

Animæ spirituales, penetrantes usque ad interiora Jesu Christi, legunt hinc mirabilia.

ctaculum! infinita Sapientia Dei accepta & adhibita velut stultitia! infinita pulchritudo Dei, cujus aspectu delectantur omnes Angeli cælorum, deformata spurcitiis, quæ horrorem concilient oculis! Sanctitas infinita Dei condemnata ad tolerandum supplicium sceleratissimorum, & moriendum in societate illorum! magnus Oceanus omnium gaudiorum in æternitate, immersus in abyssu tristitiæ, quâ rapitur usque ad lucem mortis! Omnipotens usque ad summam deductus infirmitatem! quale spectaculum! & ut verbo dicam, quod nunquam exprimi potest cunctis verbis mortalium, omnia conversa in nihilum, Deus moriens pro indignissima suarum creaturarum, quæ est peccator! In magnis hisce abyssis sese immergunt, seque perdunt omnes animæ contemplativæ: dico, quòd hinc se perdant, cum nesciant amplius, quid sint, quidve secum fiat.

Addiscunt hinc ipsæ sapientem stultitiam Crucis, quam omnis hominum comprehendere non potest sapientia. Concipiunt hinc & hauriunt ardentia illa desideria afflictionum, contemptuum, altissimæ paupertatis, exspoliationis ab omnibus creaturis, quibus impelluntur ad prosequendum odio id omne, quod plurimum diligit mundus, & requirendum

In interiori Jesu Christi ad discitur scientia Sanctorum.

rendum omne id, quod fugit is maxime: & æstimantur ipsi quandoque ceu insensati. Hic sublimissimi quique Doctores Ecclesiæ hauserunt divina hæc lumina, quæ admiramur in ipsorum libris, quæque imbecillitas intellectus nostri naturalis comprehendere non potest, quamvis verum sit, hæc non esse nisi parvulas scintillas, eoque impossibile ipsis fuerit explanare verbis, quod mens & intellectus ipsorum legere poterat in magno hoc libro scripto intus & foris, Iesu Christo Crucifixo. Moyses recedens à familiari colloquio cum Deo in monte, obmutuit: sanctus Paulus redux à raptu suo, quo deductus fuerat usque ad tertium cælum, affirmat sibi permissum non esse de iis, quæ viderat & audierat loqui: & his, dum revertuntur è profundis abyssis interiorum Iesu Christi, non licet loqui: si quidquam de iis dicunt, non est id, quod viderunt, sed id, quod intelligere nos homines possumus.

Sanctus Thomas & sanctus Bonaventura erant coætanei, ambo magni Ecclesiæ Doctores, ambo magni Sancti, & ambo amici intimi. Unus nuncupatur Theologiæ Angelus, & alter illius Seraphim: ambo admirabiles tum in suis luminibus & cognitionibus, tum in suis ardoribus & affectibus. Cùm ali-

quandò sanctus Thomas visitationem impenderet sancto Bonaventuræ, petiit ab ipso: Rogo te, dic mihi, quinam est liber tuus particularis, unde desumis doctrinas tam sublimes, tanto plenas fervore, quas scribis. Ostendit ipsi effigiem Crucifixi, quam incessanter expositam habebat oculis: Ecce liber meus, quem lego sapièssimè, nihil scio, nihilque scribo, quod ex hoc non addiscam libro. Sanctus Paulus me id edocuit, quando ipsemet dixit: *Non iudicavi me scire aliquid* 1. Cor. 2. v. 2. *inter vos, nisi Iesum Christum, & hunc Crucifixum.* Auferte mihi omnes alios mundi libros, modò hunc retineam, mihi sufficit.

Sanctus Philippus Benitius, Sanctus quidam Religio-
splendidus sol Ordinis Servita-
rum, totà vitâ suâ non nisi huic
studuit libro; & morti proximus moriens
iamque spiritum redditurus
petebat li-
brum suum,
id est, Crucifixum suum.
Deo, oculos suos in aliquam Crucifixi imaginem, quæ stabat in mensa, tenebat defixos: exin illos aliquoties convertens in cælum, quantocyus revertebatur ad suum Crucifixum, & extendens manum instanter postulabat: *Dare mihi librum meum.* Religiosi, qui assistebant, non intelligentes, quid vellet, porrigebant ipsi, unus talem, alter alium librum; sed ipse respuens omnes, ardentius postulare pergebat: Rogo vos, date mihi librum meum. Aliquis advertens, ipsum non-

S. Bonaventura doctrinam suam Seraphicam hausit à Iesu Christo crucifixo.

nonnisi oculos defixos habere in Crucifixum suum, hunc arreptum porrigit in manus ejus; sanctus Vir recipit hunc cum gaudio, eliciente ubertim suis ex oculis lacrymas, ipsum amplexatur cum reverentia & affectu tenerissimo similiter eliciente illas ex oculis circumstantium. Imò, ecce hic liber meus; nolui quid scire, nisi ipsum, toto tempore vitæ meæ, nolo scire nisi ipsum in omnem æternitatem meam, & feliciter reddidit animam suam in amplexu Redemptoris sui.

Colloquium hoc Spiridionis oblectabat nos summè, sed videns id protrahendum longius, & metuens, ne deferere cogemur primum hoc facellum, antequam omnia illius nobis exposuisset mysteria, interpellavi ipsum, & interrogavi, quid sibi vellent isti currus triumphales, quos depictos videbam ex ista parte, ubi videre erat tot victoriosos, totque devicta monstra. Benè judicare id poteris, respondit mihi, sed explicare id tibi fuis haud abnuo.

ARGUMENTUM.

Passio Jesu Christi est Armamentarium, unde desumimus omnia arma necessaria, ad superandos inimicos Salutis nostræ.

ARTICULUS IV.

Sola Crux Jesu Christi nobis sufficit contra omnes inimicos nostros.

NOsti probè, omnem vitæ nostræ cursum non esse nisi continuam militiam & pugnam, dum agimus super terram. Nec te lateat, ingentem esse numerum inimicorum, quibuscum nobis sit pugnandum, quique omnes moliantur exspoliare nos vitâ æternâ: aut vincendi sunt illi, aut pereundum nobis. Habemus mundum, carnem, diabolum. Per mundum intelligo spiritum & omnes damnandas regulas & leges sæculi. Per carnem intelligo cunctas passionem humanas, quæ se opponunt ra-

tioni & legi Dei. Per dæmonem intelligo totum infernum, qui abs intermissione contendit nobis eripere cælum.

Nobis ex nobisipsis desunt vires resistendi vel uni horum inimicorum soli; sed auxilium venit nobis è montibus sanctis. Jesus Christus, quem sanctus Paulus nuncupat virtutem Omnipotentem Dei Patris sui: *Christum Dei virtutem*, eo nomine descendit de cælis in terram, ut oppugnaret illos ac vinceret. Ipse primus arripuit arma, ipse docuit manus nostras ad præ-

I. Cor. I.